

31 בדצמבר 1961

יקירי,

היום ה-31, ואני מנצלת הזדמנות זו כדי לאחל לכם שנה טובה ומאושרת. מי ייתן והשנה החדשה תשוב ותאחד אותנו מחדש, סוף סוף. אני מקווה לכך בכל לבי. פגשתי את הדודה [במקור: Tantine – כינוי חיבה לדודה] שמסרה לי עדכונים על שלומכם. היא מקסימה, והיא מפנקת אותי המון. משאלתי היקרה ביותר היא לעטוף אותה באהבה בשנים המעטות שנוותרו לה לחיות. כאן, הכל בסדר. אני, ככל הנראה, מבלבלת שוב עם כל יום שעובר. נותר לי לבלות כאן עוד תקופה קצרה, כדי לטפל בשיניי ובעיניי, ואז אשוב לביתי. אני מאוד מהססת לחזור, מפני שבריאותי התדרדרה מאוד שם, ואני חוששת שלא אוכל לעמוד בקור הגדול השורר שם.

אתמול עשיתי שני צילומי רנטגן. הכליה שלי עדיין מוגדלת מעט, אבל הרבה פחות מקודם. בדיקות המעבדה הראו: גבישי סידן, תאי אפיתל, תאי דם לבנים (בודדים), אלבומין (עקבות), תאי דם אדומים מעטים. זה לא נורא. אבל עלי להקפיד על משטר תזונה מסוים, וזה יהיה קשה לאור הנסיבות.

אני מקווה כי אתה נהנה מן המנוחה שמגיעה לך. אל תתעייף מדי, בקרוב אעזור לך כמיטב יכולתי.

יקירי, החיבה שלכם חסרה לי, אני מאוד משתוקקת לראותכם. אני לא רוצה לפתח ציפיות רבות מדי מחשש שאתאכזב. אל תדאגו, אני אחזיק מעמד, אם יהיה צורך.

אני שמחה שכלי החמאה מצאו חן בעיניכם. לעשות סקי, כמה נפלא. בפעם הבאה, אהיה אתך. אחותי, התבשילים הטעימים שלך חסרים לי, אף כי בימים אלה אני עושה מאמץ לאכול יותר כדי לאגור כוחות.

דידתי הייתה עייפה למדי בתקופה האחרונה. היא מנסה לבוא ולנוח אצלי כאן. אני מקווה שהיא תצלית, מכיוון שמצבה הבריאותי לא מזהיר שם בדירתה.

תשתדלו לכתוב יותר, ותשלחו לי תמונות, אם אפשר.

נשיקות לכולם,

Marianne